

rende skattemæssige fradrag for valutakurstab for lån optaget før 1976 (SKD: VIII. j.nr. 80-12/1978). Også af den grund bør lovgivningsmagten skære igennem og give den eneste rimelige ordning – ubetinget fradrag – gyldighed fra den almindelige skæringsdag på området, 1. januar 1976.

Man kan ikke med rimelighed anføre, at den, der forud for 1976 optog udlandslån, selv måtte indrette sig efter, at der ikke var fradragsbeføjelse. Han var i de fleste tilfælde simpelthen tvunget til at gå den pågældende vej som følge af, at det af VKR-regeringen i 1970 indførte låneloft i danske pengeinstitutter ikke levede ham mulighed for at få sædvanligt banklån herhjemme.

Ej heller kan man med rimelighed anføre, at den pågældende erhvervsvirksomhed har opnået en særlig lav rente ved at låne i udlandet. Renten har såmænd ikke været lavere, end hvad folketin- get har tilsikret for eksempel almenyttigt bolig- byggeri, og i masser af tilfælde står den ikke i rela- tion til de enorme kurstab, som er blevet lidt.

Over for fremskridtsforslaget er det endelig blev indvendt, at man ikke kan give fradrag til dem, der har lidt de store tab, når man ikke vil beskatte dem, der har haft valutakursgevinster. Dette argu- ment er aldeles hult, når man tager i betragtning, hvad det er for en situation, de pågældende ar- bejdspladser befinder sig i. Man kan ikke med rimelighed sige, at en given virksomhed skal næg- tes fradrag for de tab, man vitterligt har lidt, fordi en helt anden virksomhed et helt andet sted i lan- det måske har fået en skattefri kursgevinst. Speci- elt er det ikke rimeligt at rette bebrejdelsen mod fremskridtspartiet, idet fremskridtspartiet i sine lovforslag fra 1975 – som de andre partier ikke ville vide af – gik ind for ligestilling mellem ge- vinst og tab. Når vi derfor nu er kommet i den

situation, at det rigtige – som foreslået i nærværen- de forslag – er at tillade tabsfradrag for 1976 og følgende år uden at beskatte gevinster, skyldes det udelukkende, at de andre partier i 1975 endnu ikke havde den fornødne indsigt i problematikken til at følge fremskridtsforslagene, men først nu som andre Per Flovmænd kommer og anerkender, at der er et problem for så vidt angår dem, der har lidt tab. Når man ikke i tide sørgede for, at gevinster- ne skulle være skattepligtige, må man sluge den sure pille, at man ikke i dag med tilbagevirkende kraft kan gennemføre en lovgivning, så de indtæg- ter, der blev erhvervet i 1976 og følgende år, nu gøres skattepligtige, når de som følge af den hold- ning, folketingets øvrige partier tog i 1975, blev gjort skattefrie.

Adgangen til at optage finanslån blev indført i 1968, men først efter indførelsen af låneloftet i 1970 blev ordningen udnyttet i noget nævnevæ- digt omfang. I årene 1971-75 inkl. blev der optaget finanslån for knap 6 milliarder kroner, hvoraf knap 4 milliarder i schweizerfranc, der jo er den mest dystre valuta i relation til nærværende for- slag.

De kurstab, der har været på disse lån, rammes kun for en vis dels vedkommende af begrænsnin- gen af fradragsretten. Dels reddes en del hjem via Esso-dommen, dels er en del af kurstabene (med mindre beløb) konstateret allerede før 1. januar 1976. Endelig er forholdet det, at man har betrag- tet det som nye lån, hvis den pågældende virkso- mhed formelt har skiftet ejer – modsat de mange tilfælde, hvor der har været tale om en ren låne- forlængelse med samme debitor. Tilbage er en gruppe, som tilfældigt og vilkårligt bliver ramt af den meget strenge fradragsnægtelse, som det er nærværende forslags mål at komme til livs.